

L'esfera insomne de Marius Sampere

Dilluns dia 28 de maig
a 2/4 de 7 de la tarda

|
Espereu, tot allò que no parla de mi no existeix.
D'ara endavant el món serà molt més cert
i la paraula, afirmació. Per aquesta causa
tota frase s'acaba amb el retorn
a un bell principi ambigu: aigua,
llum d'aigua, tenebra d'aigua. No veig
qui acaba de passar davant meu, si de cas seria
l'ombra fugitiva dels morts aparents. Qui?, qui és
tan hàbil que em precedeix i, tanmateix, m'estima?
Màrius Sampere

BIBLIOTECA CENTRAL
XAVIER AMORÓS
REUS

Carrer de l'Escorxador, 1
43202 Reus
Tel. 977010 025
info.biblioteques@reus.cat
bibiblioteques.reus.cat

L'esfera insomne de Marius Sampere

Dilluns dia 28 de maig
a 2/4 de 7 de la tarda

|
Espereu, tot allò que no parla de mi no existeix.
D'ara endavant el món serà molt més cert
i la paraula, afirmació. Per aquesta causa
tota frase s'acaba amb el retorn
a un bell principi ambigu: aigua,
llum d'aigua, tenebra d'aigua. No veig
qui acaba de passar davant meu, si de cas seria
l'ombra fugitiva dels morts aparents. Qui?, qui és
tan hàbil que em precedeix i, tanmateix, m'estima?
Màrius Sampere

BIBLIOTECA CENTRAL
XAVIER AMORÓS
REUS

Carrer de l'Escorxador, 1
43202 Reus
Tel. 977010 025
info.biblioteques@reus.cat
bibiblioteques.reus.cat

Màrius Sampere (Barcelona, 1928) podria haver sigut metge, enginyer o filòsof. Fins i tot, músic. Però va viure de la fotografia durant més de 40 anys, a més de fer de publicitari, corrector lingüístic i compositor. Avui, tothom el coneix com el gran poeta que és, malgrat que no li ha estat gens fàcil aquest reconeixement. En una entrevista recorda els poemes en castellà que li feia llegir l'avi i els poetes en català que apassionaven a la mare. De formació autodidacta, reconeix que la seva poesia, més aviat irònica i irreverent, fuig dels paràmetres que s'estilaven quan va començar a escriure, en que prioritzaven altres poetes com Maragall o Martí i Pol. Fins l'any 1958 no canvia la seva veu literària fins que li atorguen el Riba. Malgrat haver guanyat l'any 1963 el Premi Carles Riba per *L'home i el límit*, tot i que no es va publicar fins el 1968 i és quan es pot considerar l'inici formal com a poeta, presentant-se a infinitat de concursos, la llista és llarga a destacar *Poemes de baixa freqüència* (1976) un llibre extens que aplega producció inèdita del 1963-1973, el 1982 amb el recull *Samsara* guanyà el premi Jordi de Sant Jordi a València, el Miquel de Palol amb *Llibre d'inauguracions* (1984) entre d'altres. Va costar molt trobar l'estabilitat editorial i publicar amb regularitat que li arribà l'any 1986 quan s'associa amb l'Editorial Columna i s'acaba el pelegrinatge per publicar de premi en premi, a partir d'aquí ha anat publicant els successius volums que formen avui la seva obra, *Oniris i el tret del caçador* (1987), *L'ocell que udola* (1990), *La taula de les estrelles* (1992), *La cançó de la metamorfosi* (1995), *Demiúrgia* (1996).

I, a partir de la publicació *Thanatos suite* (Seuba Ediciones 1997) i l'antologia a cura de Sam Abrams i Jaume Subirats, *Si no fos un secret* (1999), Sampere comença a diversificar la seva presència editorial amb una tretzena de publicacions més. L'any 2016 li atorguen el Premi Lletra d'Or, amb l'obra *L'esfera insomne*, un dels premis més preuats de la literatura catalana i també pel mateix recull el Premi Cavall Verd de Josep M. Llompart de poesia el mateix any, llibre publicat per La Breu edit. i que he seleccionat per aquest proper club de poesia. Sampere, confessa que més que viure de la poesia, la poesia l'ha fet viure. De caràcter sorneguer i contradictori, com ell mateix es considera, admet que molta gent creu que la seva poesia és complicada. Sampere no vol fer les paus amb un món que considera caòtic, arbitrari i capriciós, prefereix barallar-s'hi i protestar, sobre *L'esfera insomne* diu [“Puc ser creador del caos. Però aquest llibre és, en tot cas, l'intent de comentar i desxifrar el caos. És a dir, arrenca d'un caos innegable inherent en la poesia, però aquesta mateixa poesia tracta d'expressar-se a través del caos perquè el caos resulti intel·ligible. Quan escric, i també quan escrivia *L'esfera insomne*, no formulo cap supòsit previ. Em deixo emportar per les idees i pels pensaments que em van venint. No té ordenació, i d'això en resulta un caos que és poesia.”] Extret d'una entrevista que li va fer el poeta Esteve Plantada.

Màrius Sampere (Barcelona, 1928) podria haver sigut metge, enginyer o filòsof. Fins i tot, músic. Però va viure de la fotografia durant més de 40 anys, a més de fer de publicitari, corrector lingüístic i compositor. Avui, tothom el coneix com el gran poeta que és, malgrat que no li ha estat gens fàcil aquest reconeixement. En una entrevista recorda els poemes en castellà que li feia llegir l'avi i els poetes en català que apassionaven a la mare. De formació autodidacta, reconeix que la seva poesia, més aviat irònica i irreverent, fuig dels paràmetres que s'estilaven quan va començar a escriure, en que prioritzaven altres poetes com Maragall o Martí i Pol. Fins l'any 1958 no canvia la seva veu literària fins que li atorguen el Riba. Malgrat haver guanyat l'any 1963 el Premi Carles Riba per *L'home i el límit*, tot i que no es va publicar fins el 1968 i és quan es pot considerar l'inici formal com a poeta, presentant-se a infinitat de concursos, la llista és llarga a destacar *Poemes de baixa freqüència* (1976) un llibre extens que aplega producció inèdita del 1963-1973, el 1982 amb el recull *Samsara* guanyà el premi Jordi de Sant Jordi a València, el Miquel de Palol amb *Llibre d'inauguracions* (1984) entre d'altres. Va costar molt trobar l'estabilitat editorial i publicar amb regularitat que li arribà l'any 1986 quan s'associa amb l'Editorial Columna i s'acaba el pelegrinatge per publicar de premi en premi, a partir d'aquí ha anat publicant els successius volums que formen avui la seva obra, *Oniris i el tret del caçador* (1987), *L'ocell que udola* (1990), *La taula de les estrelles* (1992), *La cançó de la metamorfosi* (1995), *Demiúrgia* (1996).

I, a partir de la publicació *Thanatos suite* (Seuba Ediciones 1997) i l'antologia a cura de Sam Abrams i Jaume Subirats, *Si no fos un secret* (1999), Sampere comença a diversificar la seva presència editorial amb una tretzena de publicacions més. L'any 2016 li atorguen el Premi Lletra d'Or, amb l'obra *L'esfera insomne*, un dels premis més preuats de la literatura catalana i també pel mateix recull el Premi Cavall Verd de Josep M. Llompart de poesia el mateix any, llibre publicat per La Breu edit. i que he seleccionat per aquest proper club de poesia. Sampere, confessa que més que viure de la poesia, la poesia l'ha fet viure. De caràcter sorneguer i contradictori, com ell mateix es considera, admet que molta gent creu que la seva poesia és complicada. Sampere no vol fer les paus amb un món que considera caòtic, arbitrari i capriciós, prefereix barallar-s'hi i protestar, sobre *L'esfera insomne* diu [“Puc ser creador del caos. Però aquest llibre és, en tot cas, l'intent de comentar i desxifrar el caos. És a dir, arrenca d'un caos innegable inherent en la poesia, però aquesta mateixa poesia tracta d'expressar-se a través del caos perquè el caos resulti intel·ligible. Quan escric, i també quan escrivia *L'esfera insomne*, no formulo cap supòsit previ. Em deixo emportar per les idees i pels pensaments que em van venint. No té ordenació, i d'això en resulta un caos que és poesia.”] Extret d'una entrevista que li va fer el poeta Esteve Plantada.